

роденъ и честенъ, нъ оставилъ всѣхъ мѣрское пристрастие и вдаль са Богу всадушно и всесердечни просіалъ чюднымъ и сватимъ житіемъ, тако и отъ негови ученици поставлани патриарси Търновски многи епископи по Болгариа, красили свои епископїи чюднымъ своимъ житіемъ и учениемъ“.

Споредъ тѣзи свѣденїя на Паисия, излиза на явѣ, че сливенскитѣ мѣнастири сж биле заправени по начинътъ на светогорскитѣ мѣнастири, и тѣхенъ началникъ че билъ Теодосий Търновскїй.

Слѣди отъ мѣнастири съществуватъ въ Сливенскїй Балканъ въ околността на с. Спасово (Сотира), на г. Сливенъ, с. Дермендере, Нейково, Градецъ и Седларево.

Освѣнъ тѣзи мѣнастири сж се намирани въ Сливенската Света Гора „скити“ т. е. пущинашки заселища. Едни отъ тѣхъ имали свободно управление т. е. всякой калугеринъ или пущинакъ живѣялъ въ една отдѣлна кжщичка. Цѣлийтъ скитъ т. е. заселището, съставено отъ по една черква. Останалитѣ пѣкъ скити сж притежавали едно съдружно управление и такива сж приличали на съдружни мѣнастири, само че не сж биле самостоятелни, нъ всѣкий скитъ е билъ подчиненъ на нѣкой отъ мѣнастиритѣ.

Всичкитѣ мѣнастири заедно съ подчиненитѣ имъ скити, съставлявали сж една община, на която управлението е имало сѣдалището си въ Сливенъ, гдѣто живѣяше наставникъ — началникъ на всичкитѣ мѣнастири.

Въ окржгътъ на мѣнастиритѣ личала „Света Гора“, на която споменътъ до днесъ още е запазенъ у народътъ, подъ название „Атана“ (Атона). Тя е единъ високъ връхъ, който е отстраненъ отъ селото Спасово въ посоката къмъ Сливенъ. На връхътъ личатъ развалинитѣ на една малка черквица (параклисъ), която е била по-